

INGEZONDEN.

DE GENEESKUNDIGE BIBLIOTHEEK TE WIESBADEN.

Prof. dr. F. BLUMENFELD, voorzitter der „Bibliothek-Commission des Vereins der Aerzte“ in Wiesbaden, Rheinstrasse 55—57, schrijft, dat de geneeskundigen te Wiesbaden niet meer bij machte zijn bij te dragen tot het onderhoud van genoemde bibliotheek, zoodat men ook de hoogst noodige tijdschriften niet zal kunnen blijven bekostigen. Zijn er geen Nederlandsche geneeskundigen, die toch ook herhaaldelijk van de cursussen enz. te Wiesbaden gebruik maakten, die iets voor die bibliotheek willen offeren?

Ondergeteekende is gaarne bereid, bijdragen (liefst niet door postrekening) in ontvangst te nemen, te verantwoorden en op te zenden.

Oegstgeest, 11 October 1923.

N. PH. TENDELOO.

STATISTIEK.

Gaarne zou ik de lezers van dit *Tijdschrift* — voor zoover nog noodig — opmerkzaam willen maken op de uitgave van het Centraal-bureau voor de statistiek, welke maandelijks wordt verzonden tegen f 1.50 per jaar. Voor hen, die eenigszins belangstellen in den loop der huwelijken, geboorte en sterfte, is dit een zeer handige uitgave. Zeer leerzaam zijn ook de grafieken, die er steeds bij zijn. *Juist nu* vestig ik de aandacht er op, omdat de directeur, mr. METHORST, de m.i. gelukkige gedachte heeft gehad om voortaan (te beginnen met Augustus) in de grafiek ook te geven de maandcijfers der sterfte aan longtuberculose, de ziekte, die tegenwoordig een groote belangstelling ten deel valt.

Zou het niet mogelijk zijn de grafiek alleen maandelijks in het *Tijdschrift* op te nemen?

Huizen (Gooi), 12 October 1923.

H. H. VAN EYK.

ZONNESTRAAL HEIDELBERGER VROUWENKLINIEK.

Begin October zond ik ruim honderd circulaire, met verzoek voor een bijdrage om eenige „Liebesgabepaketen“ naar de Heidelberger Vrouwenkliniek te kunnen zenden. Tot nu toe ontving ik slechts 14 postwissels. Den vriendelijken gevers hierbij dank; doch mag ik de overige collegae gynaecologen nog eens aansporen hun postwisseltje in te vullen.

Wat door ons niet geteld wordt, een kop thee, een stukje kaas, wat boter, is voor hen een ongekende weelde. Zeker, afdoende kunnen wij toch niemand helpen, maar dat mag ons niet weerhouden, wanneer wij met zoo'n kleine geldelijke opoffering onzen collegae een zonnestraaltje in hun nu treurig bestaan kunnen brengen.

Amsterdam,

ELISE SANDERS.

14 October 1923.

Universiteits Vrouwenkliniek Wilhelmina-Gasthuis.

BESTRIJDING VAN DE TUBERCULOSE DOOR DEN HUISARTS.

Naar aanleiding van het schrijven van RIETEMA contra METZLAR zij het mij vergund het volgende op te merken.

Hoewel zelf als specialist gevestigd zijnde, ben ik het met RIETEMA eens, dat het specialisme zijn nadeelen heeft, doordat men de kans loopt niet den geheelen patiënt, maar alléén het zieke orgaan te zien. Bij de tuberculose is daar echter m.i. weinig kans op, omdat waar de tuberculeuse haard ook gelocaliseerd moge zijn, dit altijd een ziekte is van het geheele individu.

Dat echter de meening van METZLAR juist is, wordt behalve door het rapport van de staatscommissie, ook gevoeld door hem, die buiten onze landgrenzen eens kennis maakt met de tuberculosebehandeling en dan tot zijn verbazing bemerkt, hoe achterlijk wij op dit gebied zijn. Wie beoefent hier in ons land de collaps-

therapie zoals pneumothorax, plombage, thoracoplastiek en phrenicotomie? Men heeft hier in het begin op kleine schaal de pneumothorax-therapie beoefend, doch door onjuiste aanwijzingen de methode in discredit gebracht.

Voor de praktijk vind ik de pennestrijd tusschen METZLAR en RIETEMA minder belangrijk, omdat de wijze, waarop hier op het oogenblik de tuberculose-bestrijding geschiedt, eigenlijk van geenerlei waarde is. De consultatie-bureaux werken slechts als adviesbureau en zijn administratief prima in orde, maar klinisch beteekenen zij weinig, omdat zij de patiënten niet behandelen. Daar, om finantieele redenen, het overgrootste deel der patiënten bij de consultatie-bureaux terecht komt, kan iedereen (en naar ik hoop ook de Raden van Arbeid) zijn gevolgtrekkingen maken.

Omvat men echter de geheele tuberculose-diagnostiek en therapie met de nabehandeling, dan is het zeker een specialisme en geen mode-kwestie, zooals METZLAR het noemt.

Het geeft mij dan ook moed voor de toekomst, dat het rapport van de staatscommissie onderteekend is door drie hoogleraren, die blijkbaar de leemte ten onzent op het gebied der tuberculose-bestrijding voelen en op onderwijsgebied dus zeker maatregelen zullen nemen om deze leemte op te heffen tot heil der patiënten.

Amsterdam, October 1923.

EM. ROSELAAR.

DE TARIEVEN DER RIJKSVERZEKERINGS BANK.

In aansluiting aan het ingezonden stuk van KNEGTERING, acht ik het wenschelijk een geval van meeningsverschil mee te deelen, tusschen den controleerend geneeskundige te Dordrecht en bestuur der R.V.B., en mij, ontstaan over de toepassing van het thans geldende m.i. hoogst onbillijke tarief.

Dezen zomer behandelde ik een R.V.B. patiënt met een typische radiusbreuk, met massage enz. gedurende ongeveer een kwartier per zitting. De controleerend geneeskundige liet patiënt geregeld bij zich komen, en verwees hem telkens weer naar mij terug, blijkbaar van meening, dat een huisarts een zoodanige eenvoudige breuk ook kan behandelen.

Voor deze behandeling declareerde ik: 1ste bezoek ten mijnen huize f 4.—, voor elk verder bezoek f 2.40, zijnde het voor massage op bldz. VII no. 40 uitgetrokken specialistentarief verminderd met 20 pCt., aangezien ik slechts huisarts ben. Nadat de R.V.B. de rekening had teruggestuurd met verzoek om toelichting, ontving ik op 22 Sept. l.l. een brief van onzen controleerend geneeskundige met de mededeeling, dat het tarief in zoo'n geval slechts f 1.— per zitting toekent, maar stelt mij voor f 1.50 te berekenen, aangezien uit de spoedige werkhervatting blijkt, dat ik psychisch gunstig op getroffene heb gewerkt.

Ik heb den controleerend geneeskundige hierop meegedeeld, dat ik de beslissing der R.V.B. hoogst onbillijk vond, en dat ik het geval in de eerstkomende vergadering van onze afdeling van de Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst ter sprake zou brengen (dit is nog niet geschied), en dat ik mij daarnaar zou richten. Op 8 Oct. l.l. ontving ik mijn nota van de R.V.B. terug met de mededeeling mijn declaratie te herzien, aangezien, gehoord den controleerend geneeskundige, f 1.— per zitting voldoende wordt geacht, terwijl mij geen machtiging was verleend tot het declareeren volgens het specialistentarief. Nadat ik de R.V.B. daarna het geval en mijn standpunt, alsmede het voorstel van denzelfden controleerend geneeskundige aan mij, om f 1.50 per zitting te berekenen, nogmaals uiteenzet had, ontving ik 13 Oct. l.l. de mededeeling, dat de R.V.B. de betreffende posten thans weer van f 1.— tot f 1.50 verhoogde.

Ik vraag thans u, mijn collega's:

Moeten wij, behandelend geneeskundigen der R.V.B., dergelijk minderwaardig gesol, nota bene op voorstel van de controleerende geneeskundigen maar goedsmoeds over onzen kant laten gaan, en wordt het niet hoog tijd, dat de Ned. Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst ten spoedigste maatregelen neemt, om ons van dezen willekeur te bevrijden?

Asperen, 15 October 1923.

C. A. HEUFF.